

לב הפרשה

עלון חודשי לילדים ולכל המטפח

ברשת השלום ברשת ויחי

"ולבו שנים מחלב"

"בארץ שמיניו סתמים לשיבת לשונת. אינו סתמים לה גם ללילה אפרו אפר הרב."

"אם בו מה אעשה" שאלתי, "האם אגלה את הלילה בתחנת הרקבתו" "חס וחס" חשבתי, חשבתי החפץ חיים בחסו. "אמנם לא תוכל ללון בשיבת חס" - אבל ביתו פתוח לרוחה". הוא הביאני לביתו, הניח לפניו ארוחה ודעתו וזכיו למעני סמך נוחה. נשא ספצעים, קרים וכסחות, והקציר בי לעלות על יצונו ולישון."

לא הצלחתי לקרדם. מארעות היים הלמו בחימי. התפעלתי מסיחה של החפץ חיים כלפי. הוא נאון ונדוי בגיל שיבת, ואני נער צעיר, פוקד וחולל.

עדתי תורה, וסול רחש נשבע באגני. עיני שכבר התרגלו לחשכת, הבחינו בדמותו של החפץ חיים הנכנס אל החדר. סבדו היה שוכבר נרדמתי. "כל כך סר", לחש לעצמו, "אולי סר לאדור". במהירות הוריד את המעיל שלוטה. שטחו עלי, וקרא מן החדר על בחונתו רגליי.

בעל הבית נדם, ובטרסקו השתחרר דקסות. לאחר שניות מספר הוסיפו ואמר: "דבנו, האמן לי, כי אותו מעיל של החפץ חיים צדו חספספני, מאן ועד היים. סכחו חס ואני וחבנה לכל עלים החרה והשיבות והיא שדוחקת אותו לחרם עד ועוד".

סיים רבי אליהו לאמאן באמרו: "מי יודע מהו השפעתה של הארת מים גם לאחר שנים כה רבות".

אמרו ח"ל גדול המלבוש שנים ומסחו לחברו יותר ממי שמשקחו ח"ל סכיון שהמטפה חברו חלב, אמנם הרוח את צמאונו, ונמל עמו חסד גדול, מ"ס דבר חילף הוא, אולם הסתוו לחברו והספרא לא פנים שוחקות מאיר לו פנים - מתיחה אותו לכל היים. לכו חסדו סמא שוכשולוחים את הילדים לבית הספר, שלא יהיה מתוך כעס, אלא מתוך פנים שקחות ומאירות, דבר שישפיע על למודו לכל היים כלו.

פעם קשנעו הנאון רבי אליהו לאמאן ויע"א למען השיבה, נחלו לעיר אחת. אמרו לו שכדאי לו לנשת לעשירי אחר החרטום ביד רחבה במוסדות תורה וצננה לכל פניה למרות שהוא רחוק מדרך התורה.

עלה לביתו בליות ראשי התקלה. התקבל בכבוד רב "מדוע כבודו סרפה לחרם סכסמו למטרות שאינו מודהה עש"י - שאל הרב הנבוי חסד בהקנה וספר "בצעירותי שחקני אבי לראיון, ללמד בשיבתו של הנאון רבי יע"א סמאן מראדיון, החפץ חיים" ויע"א. פניתי אל

השפיעה קדי להתקבל לשיבה, אבל המטפח הברוי שהתקבל אוכל בי, ועלול אג"י להשפיע לרעה על אחרים ו היתה הבחנה סדוקה, ואני לא הצטערתי כלל רק דבר אחד הניס לי הליכה כבר ירי, והרקבת צמא לדרךה רם סמך

בבקר. היקו אגלה את הליחה פניתי אל החפץ חיים ובקשתי את רשותו ללון בשיבת, בשלילה.

פרסריות

פרסריות

"ורא מנהג כי טוב ואת הארץ כי זמנה ויהי שמינו למעב" (מ"ב-מ"ג)

"ולשית לקדי חסד ואמת אל גא הקברוי בעצרי" (מ"ב-מ"ג)

"וירא מנהג כי טוב" - סתי זוכה האדם למנוחה אמתית, אם "ויס שכמו לסבל" - אם הוא מוכן לסבל הכל ולקבל את הכל באהבה, וממילא זוכה למנוחה אמתית.

הדלקת נרות יציאת שבת

ירושלים - 17:21	ירושלים - 16:29
תל אביב - 17:17	תל אביב - 16:25
חיפה - 17:17	חיפה - 16:25
ירושלים - 17:40	

אומר רש"י: "חסד ואמת - חסד שעושים עם המתים הוא חסד של אמת, שאינו מצפה לתשלום".
אומר המדרש תלפיות: רמז - למת נקרא "חסד של אמת", ש- "אמת" ר"ת: ארון מיתה תכריכים.

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף, וַיֹּאמֶר סֵי אֵלֵהוּ"

פנים, בא לפני החפץ חיים יהודי קטנה, שהחזיק מכותה עליו שהוא שומר תורה ומצוות, והביא עמו שני נערים שנקראו כבני "הדור החמישי". הניגים כנכדיו ובקש עבורם ברכה. השיבו רבנו: "לנכד שלךם יחוס נאה, אבל ביוחס אין די, כאשר יוסף הצדיק הביא עמו את שני בניו לברכה, שאל יעקב אבינו, מי אלהו הוא לא הודרו לברכם בחור נכדים... כי אולי לוקמים הם היללה בבית הספר של המצרים אולי טובים הם את הניסנסיה... אולם כשהשיב יוסף "בני הם" והולכים בדרך, רק אז אמר יעקב "קחם נא אלי ואברכם". כך אמר החפץ חיים, ומני הסב חמו.

פנים, הגיעו הורים ובקשו את ברכת החפץ חיים להצלחה בתנוד ילדיהם לתורה ומצוות "תנוד הילדים אינו ענין לברכה" צנה רבנו- "תנוד הילדים הלוי בבחינתם של ההורים, בהשתדלותם ובמסירותם. עמל רב נדרש לשם כך..."

"אמנם כן"- הכיסינו ההורים-

"אבל בנוסף לכל אלו, אנו

מבקשים שהרב ברכה".

ורבנו בשלו: "אין זה ענין

לברכה". חזרו ההורים ובקשו

סרבנו לברך ולא נענו. נראה

ההורים ברחי נפש ובידום,

ריקת.

אחד מבאי ביתו של רבנו

שקחה עד למאד, התפלא

סא, שכן הוא ידע שהחפץ

חיים מברך בחפץ לב הורים

שצליחו בתנוד ילדיהם לתורה

. סרה, אמר, אחר בני האנ

שלא היו אנשים צעירים, וחסר

איתם על אורות בניהם,עד מורה התברר לו שבמקום לשלחם

לשיבה, שלח אותם למטודי מדעים ברושה, מתוגדרים הם

במעגלות הסטודנטים שם-תערכת של טובים ויהודים...

אמר להם: "אם כן, מה הפלא שרבנו סרב לברך את ילדיהם,

שהרי ידוע שהעשה כאב ששלח את בנו למדס באוניברסיטה

של פסדבורג, שב הבו לבוש במדי סטודנט וראשו מנלה...

חשבנו עניי התב וקרא: "אין לי שראיתוד בכך! הייתי סאשר

יותר אלו היית חוזר משיבת וולוויו, עטור במנבעת ולא

מפסדבורג גלוי ראש- תמקה הוא: "אם שלחת אותו

לפסדבורג כינע יחור מוולוויו!"

אחי ורעי

לידיעתכם, אנהנו מעצבי הדור הבא- כל דוד תנוכם,

הנהגותם כלפי ההורים, כלפי הסתנכים, כלפי מבריהם, יחסם

לתורה ולמצוות, המסור והדגד ארז בה ילטי-הו אלו

ועד-הכל הוא לפי התנודנו שלנו, אנו בני הדור

הזה, אמריות כבדה לנו. יחי רצון שזנכה

לכנו את בני הדור הבא למסומות

התכונים.

דוד צליחהו

אסור אסירות שלום לפני תפלת שחרית

א. כשהגיע זמן תפלת שחרית - אסור לאדם להקדים לפתח חברו לתו לו שלום משום ששמו של הקב"ה - שלום מרוב מים שאין רואו להוכיח שמו של ה' על האדם לפני שמכבד את ה' בתפלה מרוב.

ב. יש אומרים שאסור אסירות שלום הוא מעלות השחר שהוא זמן תפלה בדיעבד מרוב ויש אומרים שהאסור הוא מתנוד התקת - שהוא זמן תפלה להתקת מרוב והלכה כדעת הראשונים מרוב.

ג. אסור אסירות שלום הוא גם לאביו או רבו מרוב מים ולכן אסור לבאי בית הכנסת לתפלת שחרית מנוד לרכם לפני התפלה כדי לומר לו שלום או לנשק את ידו מרוב דוד חיים מרוב מים מרוב.

"המלאך הגואל אותי מכל רע, הוא יברך את הנערים ויקרא בהם שמי" (פסח-100)

לכאורה יש להקשות- מה כונת יעקב אבינו ע"ה כשאמר "ויקרא בהם שמי", והלא כל אחד נקרא בשמו שלו?

ותרץ בספר גאות דשא- שכשם שהצירים לאחר שמצירים ציור זה או אחר - כותבים מה הם צירו, דהינו את שמו של החפץ או הנוף או האדם שצירו, ולעתים נראה מרחק מסוים בין המציאות לבין הציור.

אד יעקב אבינו ע"ה התפלל כי צאצאיו של יוסף, לא ישנו את מראם החיצוני, וכל מי שיראה אותם יוכל מיד לקרא בהם את שמו של יעקב, ולומר: אלו ידע ברך ה' מביתו של יעקב אבינו, בני אברהם יצחק ויעקב. זהו כונתו של יעקב "ויקרא בהם שמי"- שלא החליפו את לבושם ולא שנו את לשונם ולא החליפו את שמותם.

לתרומת הארות והערות - 050-9304069
לקבלת הלוח בדואר המלקטוני יש לשלח כספה לכתובת
yomtov7@gmail.com

עריכה - אביעזר ח.